

Omul cu compasul

Ștefan Augustin Doinaș

Am zgâriat aseara pe nisip
formula unei alte ordini, care
conține-al lucrurilor tainic chip,
cel fără de ruină și mișcare.

Aici, acest inel în care-ncerc
să prind rotirea stelelor în spațiu:
medalie de foc și magic Cerc,
lui însuși hrană crudă și nesățiu.

Iar dincolo, ca simbol înțelept,
un cort de raze cu foiță clară:
Triunghiul către care mă îndrept
la dangatele bronzului de seară.

Nimic nu socoteam a fi străin
de-aceste prea statornice tipare
nici amfora corolelor de crin,
nici fulgerul cristalelor amare.

Mereu, ca instrumentul de suflat,
cu cântec se vor umple, căci faptura
își pipăie conturul terminat
abia adevărindu-le măsura.

Așa credeam. Sub stelele târzii,
culcându-mă, strângeam pe lângă mine
compasul, inginer de armonii
Și cocostârc al zborurilor line.

Ah! câte veacuri scapătă-ntr-un ceas
când somnul dulce-i frate cu minciuna?
Din formele de-aseară n-a rămas
întreagă și curată vai! nici una.

Cu ce călduri de iad și negre ploi
veniră astăzi zorile pe lume ?
Enorme bălării cu frunze moi
foșnesc pe țărm, ca mările în spume.

Tulpini diforme, zgârciuri pe nisip
rănira idealul receptacol
și ruinară transparentul chip

căruia eu i-am fost umil oracol.

O, mare-n spasmuri, cu zvâcniri adânci,
de ce-ai întors genunile fertile ?
În loc să cânte sarea, sus pe stânci
aud foind insecte și reptile.

Pieziș e mersul astrelor pe grind,
iar datina stihilor surpau,
de când un șoarece muri umblând
cu stirvu-i putred cercul fără pată.

Cu scrum și rumeguș de furnicar
vă veți hrăni, voi - frunze libertine,
ce-ați dat uitării-aulicul tipar
și aria nervurilor divine!

Iar voua, zburătoare-n stol și pâlț,
știuța vi-i de-a pururea dar spar
bătaia aripilor, grea de tilc,
prin care orice zbor devine artă!

Vai! steaua asta merge spre amurg...
Cristalele s-au spart și sângerează.
Și mii de ape lincede se scurg
mânjind coroana fluviilor, trează.

Ci-n mijlocul declinului lumesc
eu stau și-aștept, cu sficiune, ceasul,
când putrezi-vor florile ce cresc
ca broaște care-mi tulbură compasul.

Atunci, lovind cu vârful în nisip,
aceleași semne vor luci în soare,
păstrând în forma lor eternul chip al
lucurilor lumii trecătoare.